

PATRYK WRÓBEL

Gołębek Ciaprotto i tajemnicza mikstura

Opole 2025

**Ta książeczka powstała z potrzeby serca.
Z potrzeby pomocy - tej najprostszej, szczerzej,
dziecięcej. Każdy z nas czasem spotyka na swojej drodze
kogoś słabszego, cichszego, zapomnianego.
Kogoś, kto potrzebuje wsparcia, uśmiechu, ciepła.
Może to być człowiek. Może to być zwierzę.**

A może... gołąbek.

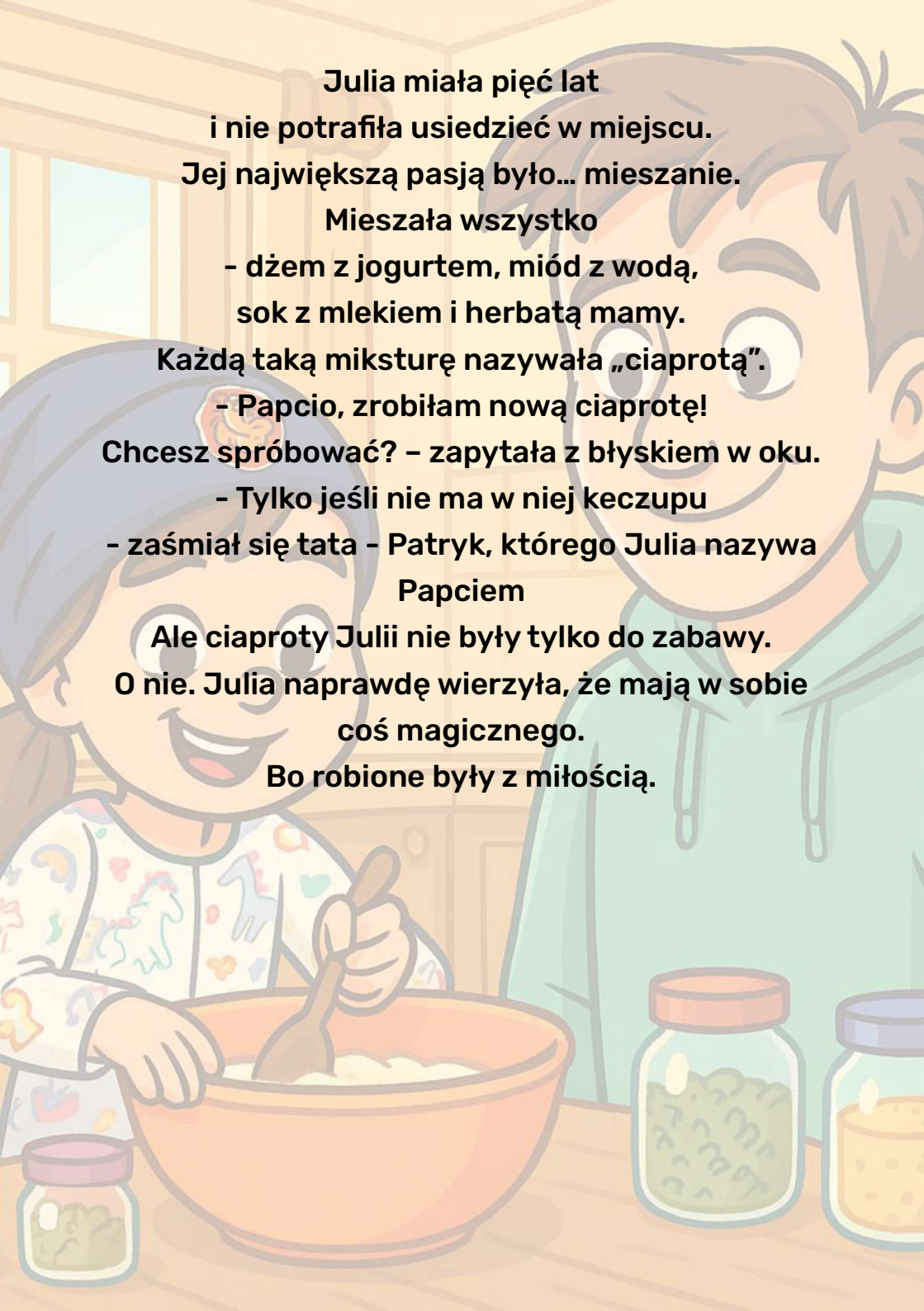
**Chciałbym, by ta historia przypomniwała dzieciom
i dorosłym, że nie trzeba być lekarzem, żeby uzdrawiać.
Czasem wystarczy czyste serce, odrobina troski
i wiara, że nawet mała pomoc może odmienić cały świat.**

**Dedykowana wszystkim małym i dużym
bohaterom codzienności.
I tym, którzy nigdy nie przestali wierzyć w moc dobra.
Z wdzięcznością i sercem,**

Patryk Wróbel

**Dla Ciebie, Julio
Mojej ukochanej córeczce,
która każdego dnia uczy mnie,
że serce dziecka potrafi więcej
niż wszystkie leki świata.
Twoje „ciapropy” są jak Ty -
pełne miłości, troski i dobra.**

Papcio

Julia miała pięć lat
i nie potrafiła usiedzieć w miejscu.
Jej największą pasją było... mieszanie.

Mieszała wszystko

- dżem z jogurtem, miód z wodą,
sok z mlekiem i herbatą mamy.

Każdą taką miksturę nazywała „ciaprotą”.

- Papcio, zrobiłam nową ciaprotę!

Chcesz spróbować? – zapytała z błyskiem w oku.

- Tylko jeśli nie ma w niej keczupu

- zaśmiał się tata – Patryk, którego Julia nazywa
Papciem

Ale ciaproty Julii nie były tylko do zabawy.

O nie. Julia naprawdę wierzyła, że mają w sobie
coś magicznego.

Bo robione były z miłością.

**Pewnego ciepłego popołudnia Julia pobiegła
za Papciem do gołębnika.**

**Lubiła tam zaglądać - było tam pełno
gruchających ptaków, zapach ziaren
i uśmiech papcia.**

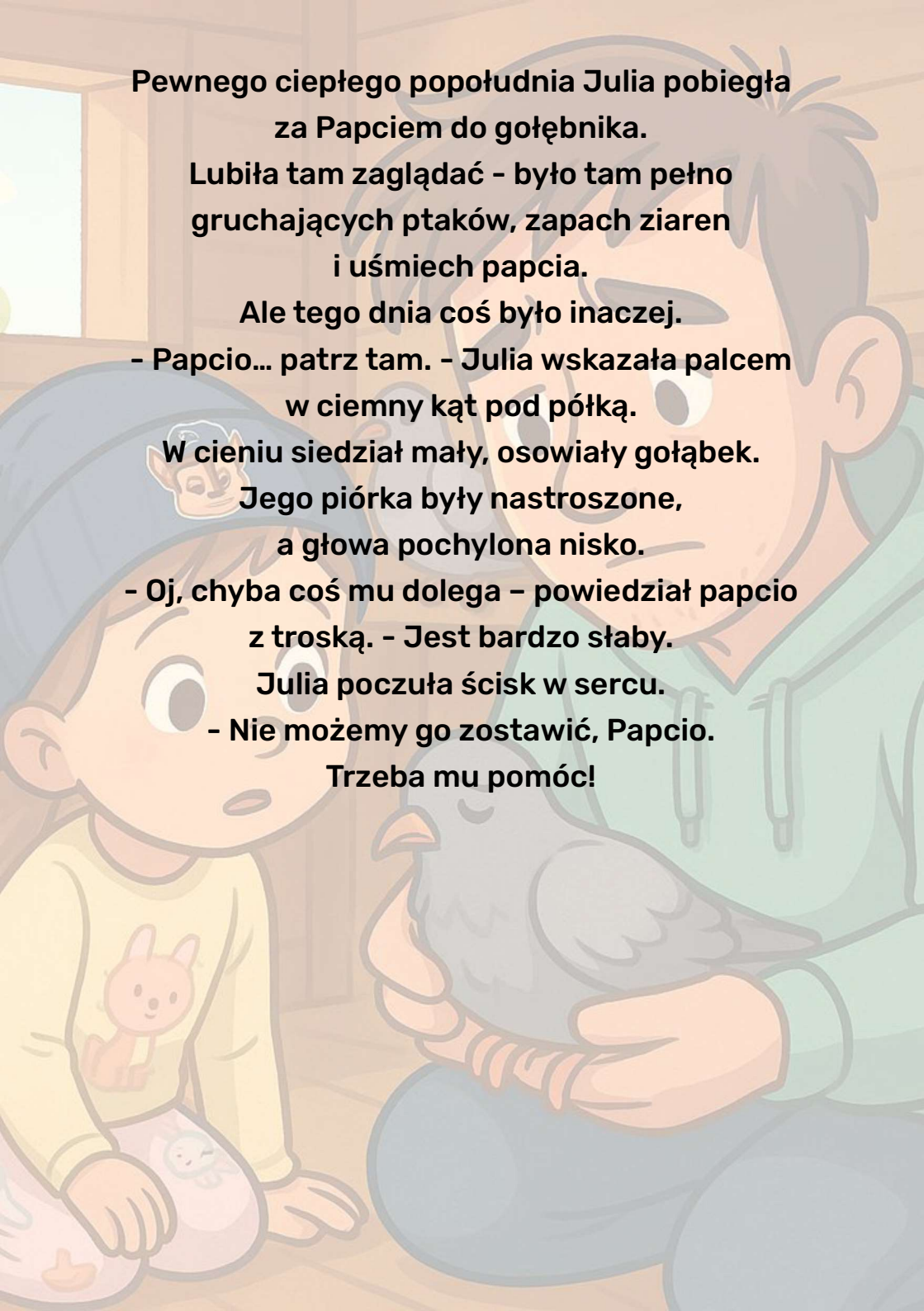
Ale tego dnia coś było inaczej.

**- Papcio... patrz tam. - Julia wskazała palcem
w ciemny kąt pod półką.**

**W cieniu siedział mały, osowiały gołąbek.
Jego piórka były nastroszone,
a głowa pochylona nisko.**

**- Oj, chyba coś mu dolega - powiedział papcio
z troską. - Jest bardzo słaby.
Julia poczuła ścisk w sercu.**

**- Nie możemy go zostawić, Papcio.
Trzeba mu pomóc!**

Julia patrzyła na ptaszka z bijącym sercem.

- Nie możemy go tak zostawić, Papcio!

Musimy mu pomóc!

Papcio delikatnie wziął go do ręki.

- Spróbujemy, córeczko. Może to tylko osłabienie.

Damy mu szansę.

I wtedy... jak błyskawica!

Julia przypomniała sobie coś ważnego - film Piotra, który kiedyś oglądała razem z Papciem.

Pokazywał, jak przygotowuje swoją tajemniczą mieszankę - Mischung.

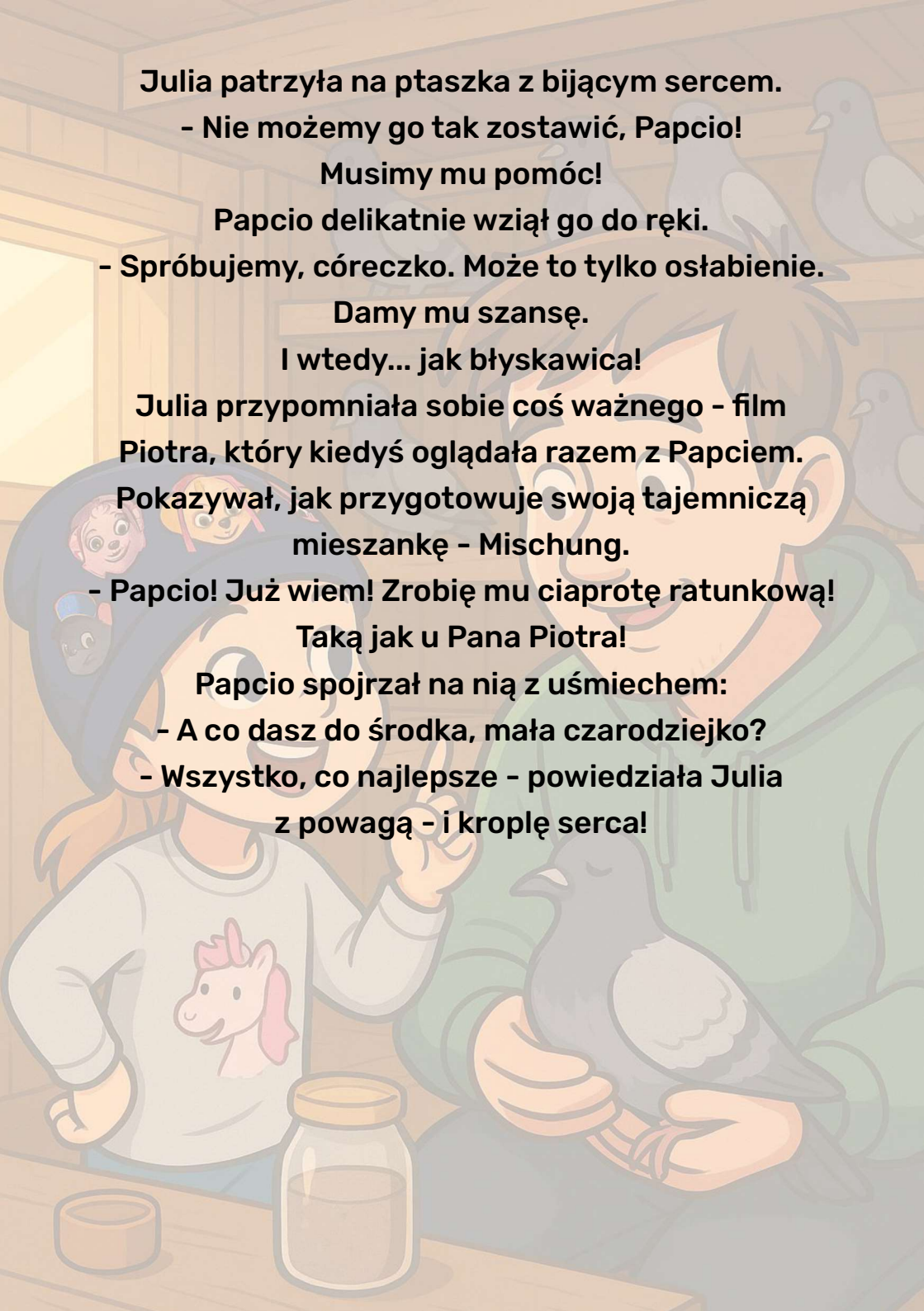
- Papcio! Już wiem! Zrobię mu ciaprotę ratunkową!

Taką jak u Pana Piotra!

Papcio spojrzał na nią z uśmiechem:

- A co dasz do środka, mała czarodziejko?

- Wszystko, co najlepsze - powiedziała Julia z powagą - i kroplę serca!

**Julia pobiegła do kuchni i wróciła
z... złotym wiaderkiem.
To było to samo, które widziała kiedyś
w filmie Piotra.**

Usiadła przy stole i zaczęła działać.

- Najpierw białko... bo daje siłę. Potem drożdże
- na brzuszek!**

**Probiotyk, żeby zdrowo się czuł.
I trochę ziół - żeby mu było lepiej.**

**Do mikstury dołała odrobinę wody
i kilka kropel olejku Inianego.**

**Wszystko dokładnie wymieszała
w złotym wiaderku.**

- I na koniec... mój uśmiech - powiedziała Julia
i dmuchnęła lekko do środka, jakby czarowała.**
- Papcio patrzył z podziwem.**
- Córeczko... ty naprawdę w to wierzysz, prawda?
Julia spojrzała mu w oczy i odpowiedziała
najprościej:
- Bo jak się robi coś z serca, to zawsze działa.**

**Codziennie rano i wieczorem Julia
przychodziła do gołębnika.**

**Karmiła swojego nowego przyjaciela
przygotowaną ciaprotą.**

**Śpiewała mu, opowiadała bajki i głaskała
go delikatnie po piórkach.**

Papcio tylko uśmiechał się pod nosem.

**- Jeszcze trochę, a ten gołąb zacznie mówić
- żartował.**

Julia jednak traktowała to bardzo poważnie.

**- Musisz jeść, Ciaprotto. Jeszcze nie czas
na rezygnację. Jeszcze masz skrzydła.**

Z każdym dniem gołąbek był silniejszy.

Jego oczy znowu błyszcząły. Piórka się wygładziły.

Rozpościerał skrzydła i ćwiczył podskoki.

Julia krzyknęła pewnego dnia:

- Papcio! On już prawie lata!

Minęły tygodnie.

Ciaprotto był nie do poznania.

**Z małego, smutnego ptaszka wyrósł silny,
błyszczący gołąb.**

Pióra miał gładkie i lśniące.

Oczy iskrzyły mu jak dwa węgielki.

**Gdy tylko Julia wchodziła do gołębnika
podlatywał do niej z gruchaniem.**

Papcio był pod wrażeniem.

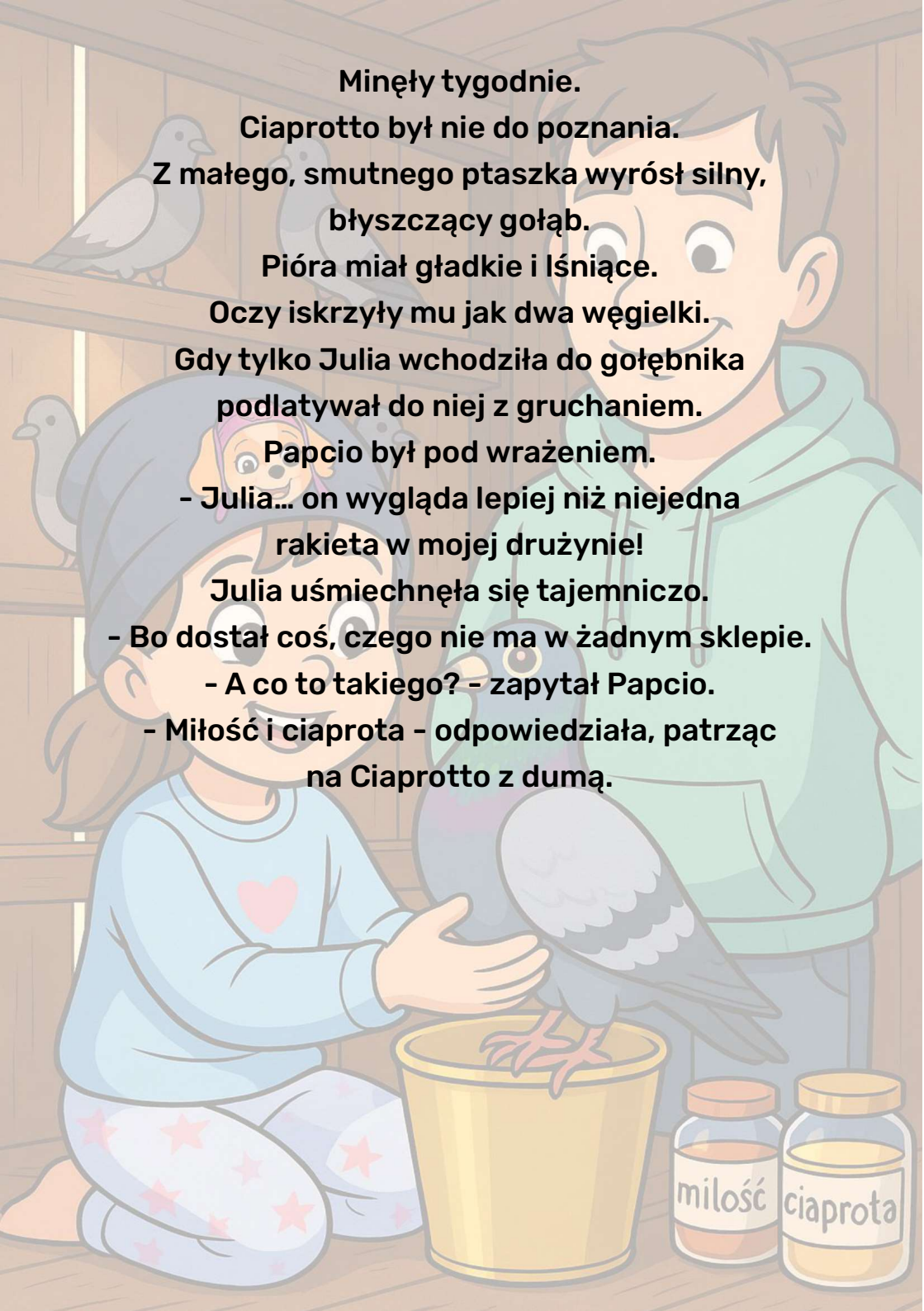
**- Julia... on wygląda lepiej niż niejedna
rakieta w mojej drużynie!**

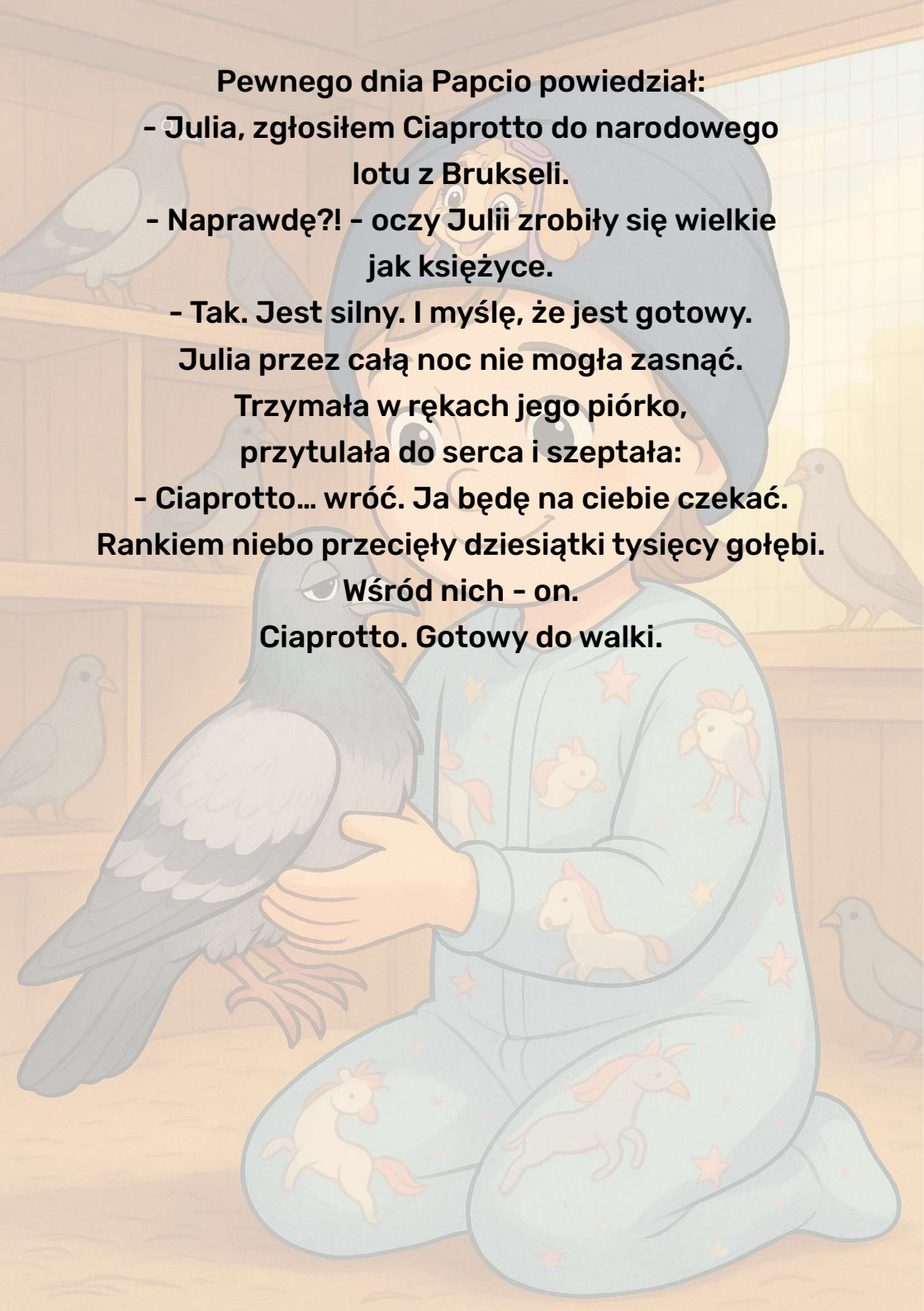
Julia uśmiechnęła się tajemniczo.

- Bo dostał coś, czego nie ma w żadnym sklepie.

- A co to takiego? - zapytał Papcio.

**- Miłość i ciaprotą - odpowiedziała, patrząc
na Ciaprotto z dumą.**

Pewnego dnia Papcio powiedział:

- Julia, zgłosiłem Ciaprotto do narodowego lotu z Brukseli.

- Naprawdę?! - oczy Julii zrobiły się wielkie jak księżycy.

- Tak. Jest silny. I myślę, że jest gotowy.

Julia przez całą noc nie mogła zasnąć.

Trzymała w rękach jego piórko,
przytulała do serca i szeptała:

- Ciaprotto... wróć. Ja będę na ciebie czekać.

Rankiem niebo przecięły dziesiątki tysięcy gołębi.

Wśród nich - on.

Ciaprotto. Gotowy do walki.

Mijały godziny.

**Julia siedziała na schodku przed gołębnikiem
i patrzyła w niebo.**

**- Leć, mój kochany Ciaprotto...
wróć do mnie... - szeptała.**

Papcio przyniósł jej kocyk i kakao.

- Jeszcze trochę, Julciu. On wie, że czekasz.

Nagle... furkot skrzydeł!

**- Słyszysz?! - krzyknęła Julia, zrywając się
na równe nogi.**

**Jeden gołąb zbliżał się do gołębnika
szybciej niż wszystkie inne.**

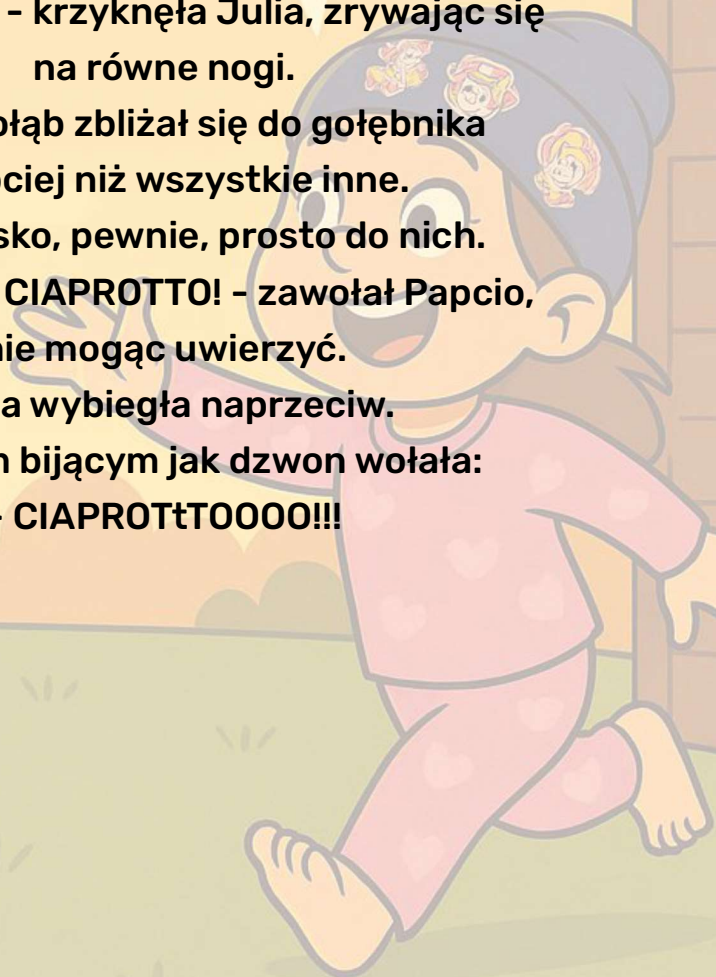
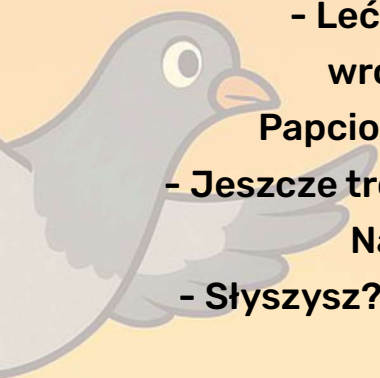
Leciał nisko, pewnie, prosto do nich.

**- To on... TO CIAPROTTO! - zawołał Papcio,
nie mogąc uwierzyć.**

Julia wybiegła naprzeciw.

Z sercem bijącym jak dzwon wołała:

- CIAPROTtTOOOO!!!

**Julia rzuciła się Ciaprotto na szyję - oczywiście
tylko w myślach, bo wiedziała,
że trzeba być delikatnym.**

- Widzisz? Mówiłam! Ciaprotty mają moc!

**- szepnęła do gołąbka, który gruchał
z zadowoleniem.**

Papcio z dumą spojrzał na córkę i ptaka.

W gazetach i internecie pisali tylko jedno:

„Niezwykły lot! Ciaprotto - zwycięzca z sercem!”

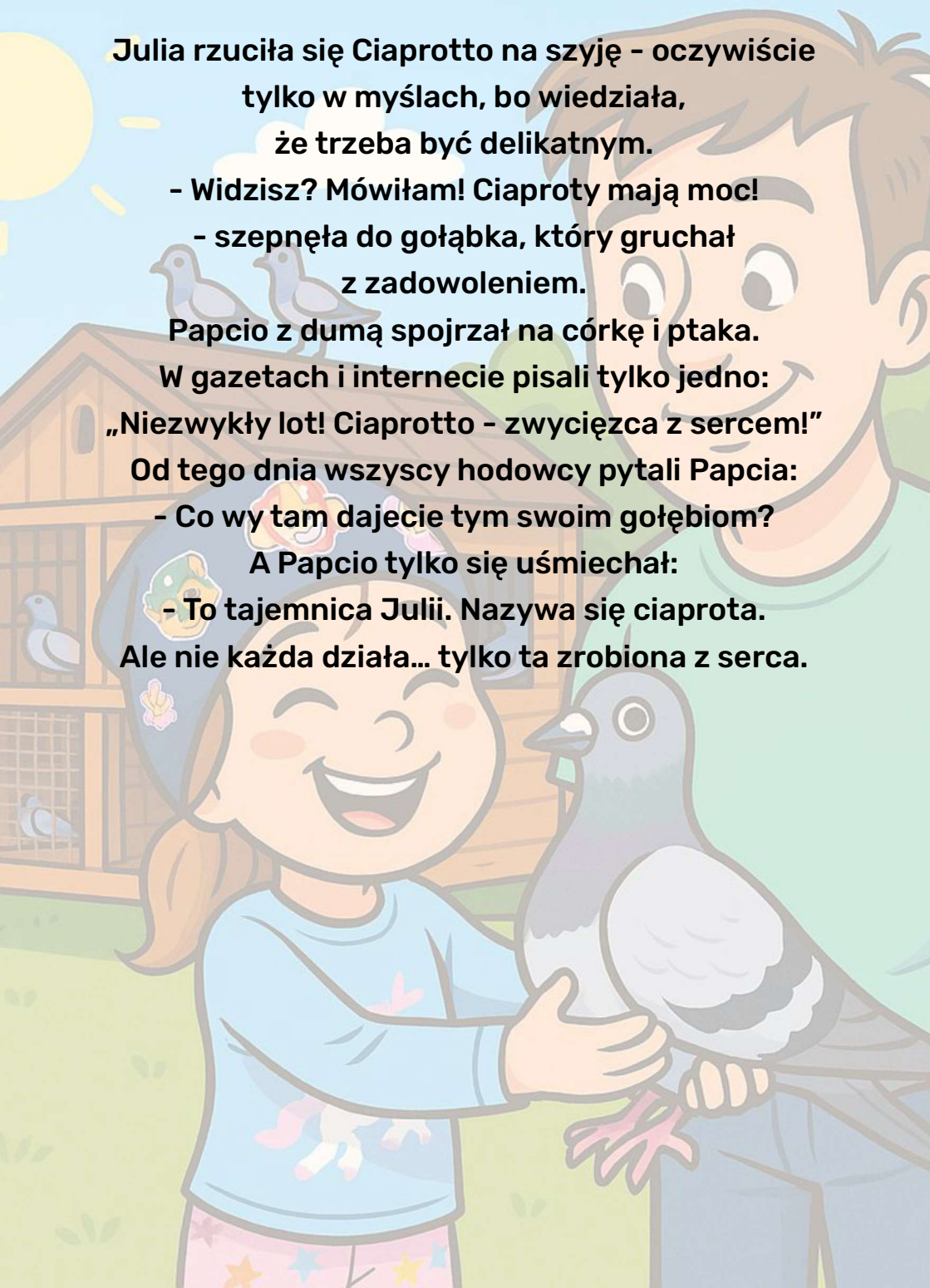
Od tego dnia wszyscy hodowcy pytali Papcia:

- Co wy tam dajecie tym swoim gołębiom?

A Papcio tylko się uśmiechał:

- To tajemnica Julii. Nazywa się ciaprotą.

Ale nie każda działa... tylko ta zrobiona z serca.

*Ta historia nie kończy się tutaj.
Ona zaczyna się w Tobie...*

www.bajkowybohater.pl